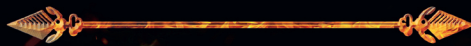

‘Een spannend avontuur vol magie en wonderen. John August is een meesterverteller.’
Ransom Riggs, auteur van o.a. *De bijzondere kinderen van mevrouw Peregrine*

JOHN AUGUST

DE VUUR
VALLEI

ARLO FINCH

LS

I

PINE MOUNTAIN

Het zag er helemaal niet uit als een huis.

Oké, het had een heleboel dingen die je bij een huis verwacht – dakpannen, ramen, bakstenen –, maar die zaten anders dan bij andere huizen. Dit bouwsel hing als een berg puin, overgebleven van normale huizen, tegen de beboste heuvel aan.

Links ervan hing een deur op bijna twee meter boven de grond, zonder trap eronder. Op de eerste verdieping wapperde een blauw plastic zeildoek in de najaarsbries, en daarachter zag je het houten skelet van een lege kamer. De voordeur ging schuil in de schaduw van een doorgezakte veranda.

Vanaf de achterbank van de auto van zijn moeder registreerde Arlo Finch in stilte alle gevaren.

Zijn zus Jaycee durfde het gewoon te zeggen: ‘Het lijkt wel een spookhuis.’

Hun moeder zette de motor af en maakte haar autogordel

los. Arlo wist dat ze tot drie telde. Hun moeder telde de laatste tijd vaak tot drie. ‘We mogen blij zijn dat het een huis is.’

‘Dat weet ik zo net nog niet,’ zei Arlo.

Ze hadden zes uur gereden – en daarvoor al drie dagen –, dus het was in elk geval fijn dat ze even konden uitstappen en de benen konden strekken. De zon scheen en het koele windje was verfrissend, net alsof je in een zwembad sprong zonder nat te worden.

Door hoe het buiten rook moest Arlo denken aan die keer in Philadelphia, toen ze met kerst van het braakliggende perceel naast de benzinepomp een echte kerstboom hadden gehaald. Hier, hoog in de bergen van Colorado, zag hij zo ver zijn oog reikte kerstbomen, alleen waren die veel groter. Ze wiegden tegen de lichtblauwe lucht heen en weer.

Hun moeder maakte de trailer achter de auto los.

‘Ik moet plassen,’ liet Jaycee weten.

‘Ik ook,’ zei Arlo.

‘Ga maar naar binnen,’ zei hun moeder. ‘Jullie oom verwacht ons al.’

Arlo liep achter zijn zus naar de krakende veranda voor het huis, langs een verroest metalen hek en stapels met mos overdekte stenen.

Jaycee was vijftien en had een stevig postuur, zoals de vrouwen die je bij de Olympische Spelen zag kogelstoten. In Philadelphia en Chicago had ze meestal op haar kamer gezeten, waar ze op haar computer filmpjes keek, haar haar in allerlei verschillende kleuren verfde en zich alleen liet zien – overdreven zuchtend – als ze aan tafel gingen.

Arlo Finch was net twaalf, maar zag er jonger uit. Hij was

klein en had donker haar, dat nooit netjes wilde blijven zitten. Zijn linkeroog was bruin, maar zijn rechteroog was groen. *Heterochromia iridum* heette dat officieel, en dat klonk alsof het een toverspreuk of een ziekte was, maar het was het een noch het ander. ‘Zo is het nu eenmaal,’ zei zijn moeder. ‘Sommige mensen hebben groene ogen, andere bruine. Jij hebt er van allebei één.’ Sommige leraren dachten dat Arlo door die twee verschillende ogen moeite had met lezen, maar de dokters zeiden dat er aan zijn gezichtsvermogen niets mankeerde. Dat Arlo soms moeite met woorden had lag aan zijn brein.

Het bordje naast de voordeur kon hij echter wel lezen.

COLPORTEURS WORDEN DOODGESCHOTEN EN OPGEZET!

Jaycee klopte aan. De deur zwaaide langzaam open. Hij had niet op slot gezeten.

‘Oom Wade?’ riep ze zacht.

Er gebeurde niks. ‘Hallo?’ zei Arlo, net zo zacht.

Binnen was het rommelig, maar geen moordhuis. Ze gluurden vanaf de veranda naar binnen en zagen een trap die naar de eerste verdieping leidde en waarvan alle treden vol lagen met boeken en dozen met lood en oud ijzer. Links was de woonkamer met drie doorgezakte banken en een schommelstoel die op z’n kop stond. Rechts was een eetkamer waar vijftien beesten stonden. Niet van die gezellige knuffelbeesten die je aan een kind geeft, maar beesten die ooit echt geleefd hadden, zoals je die wel ziet tijdens een excursie naar het natuurhistorisch museum. Arlo zag adelaars, vossen en wasberen, allemaal roerloos in verstilde beweging.

Bij nader inzien was het toch een beetje een moordhuis. Maar Jaycee liep meteen naar binnen.

‘Dat mag niet zomaar!’ waarschuwde Arlo haar fluisterend.

‘Dit huis is van mama,’ zei ze, en ze ging een klapdeur aan de andere kant van de eetkamer door.

Jaycee had strikt genomen waarschijnlijk gelijk. Volgens hun moeder hadden hun opa en oma het huis uitdrukkelijk aan haar nagelaten. Maar oom Wade woonde hier nu en had hier zijn hele leven al gewoond. Het bordje naast de deur was van hem en de dode beesten op de tafel waren ook van hem. Dit leek hun niet het juiste moment om over de erfenis te komen bakkeleien.

Maar Arlo moest echt nodig plassen. Hij ging ook de klapdeur door.

In de keuken was het donker en rommelig. Op het aanrecht stonden wel vijf open dozen met ontbijtgranen. In de gootsteen stonden stapels borden met een laagje vettig water erin, en erboven hing een dode plant.

De wc was vlak achter de keuken, in een halletje dat eruitzag alsof het zich ooit buiten had bevonden. Arlo stond voor de wc-deur van zijn ene voet op de andere te wippen en hoopte maar dat Jaycee snel klaar was.

Toen hoorde hij het gekraak.

Zware voetstappen daalden de houten trap af. Arlo zag precies voor zich waar de voeten neerkwamen, alsof hij plotseling gezegend was met röntgenogen. Toen de dreunende voetstappen langzaam de eetkamer door liepen, veranderde het geluid. Precies op het moment dat Arlo het verwachtte, zwaaide de deur van de eetkamer open.

Maar op wat Arlo toen zag, had hij nooit voorbereid kunnen zijn.

De man achter de voetstappen zag er niet uit als een mens, maar meer als een beer die bijna zijn hele vacht was verloren. Hij had een dikke bril op en droeg een joggingbroek en een heel wijd T-shirt met een vlek in de vorm van de staat Wisconsin. (Arlo was heel goed in topografie.)

Hoewel hij de man nog nooit eerder had gezien, wist hij zeker dat dit oom Wade was. Op de foto's in het fotoalbum van zijn moeder had de jonge Wade net zulk warrig rossig blond haar gehad.

Zijn oom had zijn ogen zo tot spleetjes geknepen dat Arlo niet wist of hij hem wel had gezien. Maar toen bromde de beerman: 'Goeiemorgen.'

'Het is drie uur in de middag.' Arlo bedoelde het goed, maar was bang dat het brutaal klonk.

Oom Wade wees naar de deur van de wc. 'Wie zit erop? Celeste?'

Celeste, zo heette hun moeder. Arlo schudde zijn hoofd. 'Jaycee.'

'Dan ben jij Arlo.'

Arlo knikte. Hij hoorde dat er werd doorgetrokken. Er stroomde water in het fonteintje.

'Kun je het goed vinden met je zus?' vroeg zijn oom.

'Meestal wel.'

'Bofkont. Ik kan mijn zus wel schieten. Altijd al zo geweest.'

Oom Wade had maar één zus, dus hij had het over Arlo's moeder. Dat klonk niet erg veelbelovend.

De deur van de wc ging open. Wade joeg Jaycee eruit en deed de deur achter zich dicht. Arlo moest het nog even ophouden.

Er was maar één wc in het huis, maar boven waren wel een heleboel slaapkamers. Jaycee koos een kamer aan de achterkant van het huis. Die was donker en het rook er vochtig, maar op de deur zat wel een slot dat het deed.

Arlo nam de kamer aan de voorkant, de kamer waar zijn moeder als kind had geslapen. Het bloemetjesbehang was zo erg verschoten dat het net stoffige sneeuwvlokjes leken. De beddenspiraal kraakte, maar het matras was veel zachter dan het matras dat Arlo in Chicago had gehad, of dan het opklapbed in Philadelphia.

De kamer keek uit op de oprit van kiezelsteentjes, de bomen, en daarachter op de ruige besneeuwde bergtoppen in de verte. Maar Arlo had deze kamer niet vanwege het uitzicht gekozen.

Hij dacht dat hij via deze ramen de grootste kans maakte om te kunnen ontsnappen. Als het huis plotseling instortte, in brand vloog of als er een poema binnenkwam door de griezelige kamer, die nog half in aanbouw was, aan het eind van de gang, kon hij snel naar buiten. Hij kon dan gewoon een touw aan de radiator vastknopen en zichzelf naar buiten laten zakken. Als dat niet lukte, zou hij kunnen springen en daar waarschijnlijk hooguit een gebroken enkel aan overhouden.

Een schoolpsycholoog had Arlo een keer gevraagd waarom hij zo vaak onwaarschijnlijke scenario's bedacht, bijvoorbeeld dat er een grote vloedgolf op Lake Michigan zou opkomen of dat de zwaartekracht plotseling omgekeerd zou werken. Was hij echt bang voor dat soort dingen? 'Nee,' had Arlo toen geantwoord, 'want ik ben erop voorbereid.'

Hij was alleen maar bang dat hij er niet klaar voor zou zijn.

Arlo's vader was precies zo; die bereidde zich ook altijd voor op onvoorziene gebeurtenissen en verrassingen. 'Als je geen plan B hebt, heb je helemaal geen plan,' zei hij altijd. Maar sinds zijn vader was vertrokken – in allerijl naar het vliegveld, zonder dat hij tijd had om afscheid te nemen – hielden de onvoorstelbare dingen Arlo 's nachts uit zijn slaap. Vage angsten voor verschrikkelijke gevaren die hij nooit zou zien aankomen.

Hij wilde zijn moeder en zijn zusje niet bang maken, dus was hij zelf maar bang, in hun plaats. Hij vatte zijn taak heel ernstig op.

Arlo bedacht dat hij moest leren met welke knopen hij lakens het best tot een provisorisch touw aan elkaar kon vastmaken en dat hij zo mogelijk een fluitje of een hoorn moest zien te bemachtigen waarmee hij de rest van de familie voor de lawine kon waarschuwen. (Hij dacht dat een lawine het meest voor de hand liggende gevaar was, gebaseerd op het aantal gele waarschuwingsborden met PAS OP: VALLEND GESTEENTE die ze op de weg naar Pine Mountain hadden zien staan.)

De zon ging onder en wierp lange schaduwen door zijn kamer. De sneeuwvlokbloemen van het behang ving het licht op een vreemde manier en glinsterden een beetje in de roze gloed van de schemering.

Arlo vroeg zich af of hij de grond pal onder zijn ramen wel afdoende had verkend. Stel nou dat er allemaal roestige ijzeren punten lagen, of glasscherven? Hij boog zich voorzichtig over de vensterbank naar buiten en keek recht naar beneden. Gelukkig maar, want vier meter onder zijn raam stond een stekelige struik. Het was geen cactus, zoals het

exemplaar waar hij in Carlsbad tegenaan gevallen was, en ook geen yucca uit Yuma, maar de struik zag er wel uit alsof hij zich eraan zou bezeren. Hij liep naar beneden om hem eens wat beter te bekijken.

Arlo's moeder was naar het verhuurbedrijf om de aanhangwagen terug te brengen. Zijn zus had zich op haar kamer opgesloten, waar ze haar tassen uitpakte en naar muziek luisterde. Oom Wade was in zijn werkplaats.

Dus toen Arlo de stekelige plant onder zijn raam inspecteerde, was hij alleen. Tot hij doorkreeg dat hij niet alleen was.

Een meter of vijftien verderop, aan de rand van de oprit, stond een hond naar hem te kijken. Arlo ging ervan uit dat het een hond was en geen coyote of wolf, hoewel hij die laatste twee nog nooit in het echt had gezien. Het dier had een halsband om, en dat betekende in elk geval dat het van iemand was.

Arlo wist dat je voorzichtig moest zijn met honden die je niet kende, maar deze maakte geen dreigende indruk en leek alleen maar nieuwsgierig.

Arlo hield zijn handen laag en in het zicht en liep langzaam naar de hond toe. Het dier hield zijn kop schuin en kwispelde. Maar toen Arlo een onzichtbare grens overging, deinsde de hond achteruit.

'Stil maar,' zei Arlo. 'Je hoeft niet bang te zijn.' Hij ging op zijn knieën zitten en wenkte de hond naar zich toe.

De hond richtte zijn aandacht opeens op een plek op de weg waar niets te zien was en had geen oog meer voor Arlo. Het was alsof hij naar een onzichtbare dreiging keek. Hij ging zitten en ontblootte zijn tanden.

De hond blafte, maar zonder geluid. Het was net alsof Arlo naar de televisie keek terwijl het geluid uit stond. Hij zag alleen maar dat de hond blafte door hoe zijn borst schudde en door hoe zijn bek bewoog.

Arlo wist dat er Egyptische hondenrassen bestonden die niet blaften, maar hij had nooit gedacht dat dat er zo uit zou zien.

Plotseling spoot de hond weg, achter de onzichtbare dreiging aan. Arlo bleef op zijn knieën op de kiezeloprit achter.

Arlo ging naar zijn oom, die net zijn werkplaats afsloot, en vroeg hoe de hond heette.

‘Wat voor hond?’ vroeg oom Wade niet-begrijpend.

Arlo vertelde hoe de hond eruitzag, dat hij geluidloos had geblaft en toen was weggerend, het bos in.

‘O, dat is Cooper. Heb jij die gezien? Die is hier anders al een hele tijd niet meer geweest.’

‘Van wie is hij dan?’ vroeg Arlo.

‘Hij was van ons, maar dat is alweer jaren geleden.’

‘Is hij dan weggelopen?’

‘Nee, hij is doodgegaan,’ zei oom Wade. ‘Hij was al best oud, en ach, honden leven nu eenmaal niet zo lang.’

Arlo moest even diep nadenken of hij het wel goed had verstaan. Hij keek zijn oom scherp aan, op zoek naar een glimlachje, naar iets waaruit hij kon opmaken dat hij maar een grapje maakte.

‘Als hij dood is, hoe kan het dan dat ik hem heb gezien?’

Oom Wade maakte zijn sleutels weer aan zijn riem vast. ‘Heeft je moeder je daar dan niets over verteld?’ Arlo schudde zijn hoofd. ‘Ze weet het misschien niet meer. Hier in de

bergen gaan de dingen anders. Niet slecht, niet goed, gewoon anders. Het duurt denk ik wel even voor je eraan gewend bent. Maar dat komt wel.'

Arlo en zijn oom hoorden autobanden op de kiezelsteentjes, en ze draaiden zich om en zagen de stationwagen aan komen rijden, deze keer zonder aanhangwagen erachter. De koplampen streken langs hen heen.

'Voorlopig kun je maar beter niet in het bos komen,' ging oom Wade verder. 'Voor de zekerheid.'

Arlo's moeder stapte uit. 'Help je me even met de boodschappen naar binnen brengen?' riep ze.

Arlo vroeg aan zijn oom wat er dan in het bos was.

'Nogmaals: het is niet slecht, het is niet goed, het is alleen gevaarlijk als je er niet op voorbereid bent.'

2

REDELIJKE VRAGEN

Die avond aten ze spaghetti met Arlo's favoriete merk saus uit een potje.

Hoewel hij met een plastic vork moest eten omdat oom Wade maar drie metalen vorken bezat, en hoewel de melk in een dikke glazen fles zat en niet in een pak, was Arlo blij dat het eten in elk geval vertrouwd smaakte.

Ze aten aan de eettafel, terwijl de taxidermiedieren van oom Wade hen vanaf de vloer in de gaten hielden.

Taxidermie, dat woord had Arlo die avond geleerd. Dat betekende dat je een dood dier eruit liet zien alsof het nog leefde door het op te vullen met zaagsel en dicht te naaien. Daar verdiende oom Wade zijn geld mee, maar het was ook zijn grote hobby en zijn kunst – en de reden waarom Arlo en Jaycee nooit ofte nimmer in zijn werkplaats mochten komen. Daar stonden gevaarlijke chemische stoffen, legde oom Wade uit, en er lagen scherpe messen en elektrisch gereed-

schap. Jaycee en Arlo beloofden allebei dat ze er niet zouden komen.

Jaycee vroeg naar het wachtwoord voor de wifi. Oom Wade zei dat het huis geen internet had. Ze woonden zo ver buiten de stad dat er geen leidingen doorgetrokken konden worden, en bovendien had hij toch nooit goed begrepen waar dat nou voor diende.

Arlo had een keer een film gezien over een monster, Medusa genaamd, dat een mens alleen maar door hem aan te kijken in steen kon doen veranderen. Zo staarde Jaycee oom Wade aan toen die zei dat er geen internet was. Anders dan in de film veranderde oom Wade niet in steen en leek hij het niet eens te merken. Hij scheidte gewoon nog wat spaghetti op, zonder zich rekenschap te geven van haar ontzette blik.

Jaycee draaide zich gefrustreerd om naar hun moeder.

‘Het spijt me, Jaycee,’ zei die. ‘Het is niet anders. Misschien kun je je telefoon gebruiken.’

‘Maar telefoons doen het hier ook niet! Er is geen bereik! Dat komt door die stomme bergen.’

Oom Wade wees naar de keukenmuur, waar een ouderwetse telefoon hing, zo een met een spiraalsnoer aan de hoorn. ‘Daar is de telefoon en die werkt prima. Als je maar niet langer dan vijf minuten belt, voor het geval er iemand belt voor een bestelling.’

Jaycee zag eruit alsof ze in tranen zou uitbarsten of zou exploderen, of allebei. Hun moeder probeerde haar te kalmeren. ‘In de stad heb je wel bereik. Ik heb het net in de supermarkt geprobeerd en toen had ik drie streepjes. Bovendien weet ik zeker dat ze op school wel internet hebben, voor als je een werkstuk moet maken.’

‘We hebben ook een encyclopedie,’ zei oom Wade. ‘Een heel goeie, goud op snee. De M bestaat uit twee delen, en één daarvan is zoek – ik geloof deel twee. Dus als je een werkstuk moet schrijven over Montana heb je pech. Maar als het over Mississippi, Missouri of Michigan gaat, zit je goed.’

Terwijl oom Wade dit zei, stak Arlo zijn hand op. Hij had een belangrijke vraag en die wilde hij graag stellen. Zijn moeder knikte hem toe.

‘Hoe moeten we met papa praten als we geen internet hebben?’ vroeg hij.

De vader van Arlo en Jaycee zat in China. Daar zat hij al drie jaar, sinds de FBI naar zijn kantoor in Philadelphia was gekomen om hem te arresteren. Dat was niet gelukt, want toen zat hij al in het vliegtuig. De regering zei dat zijn vader de wet had overtreden door met behulp van computers geheime codes te kraken. Veel mensen zeiden dat dat helemaal geen misdrijf was, maar Arlo’s vader kon het risico niet nemen dat hij bij terugkomst in de Verenigde Staten meteen zou worden gearresteerd.

Dus zat hij voor onbepaalde tijd in China, en Arlo begreep inmiddels dat mensen die uitdrukking gebruikten als ze ‘min of meer voor altijd’ bedoelden.

Zo voelde het ook: zowel eeuwig als tijdelijk.

Ze waren als gezin altijd al vaak verhuisd, maar toen zijn vader weg was, verhuisden ze nog vaker. Eerst naar Philadelphia, toen naar Chicago – een reeks minuscule appartementjes en huizen die ze met onbekenden moesten delen. Op zijn derde school had hij het al opgegeven om nog vriendjes te maken. Hij wist dat hij er waarschijnlijk toch

maar zo kort zou wonen dat het de moeite niet loonde.

De enige constante factor in deze hele situatie was dat ze met hun vader belden. Elke zondagochtend skypten ze met hun vader op de computer. Dan liep hij met zijn laptop naar het raam van zijn appartementje in Guangzhou om hun de lichtjes van de stad te laten zien – het was daar dan avond – en dan vertelde hij Arlo wat voor rare dingen hij allemaal had gegeten en vroeg hij hoe het op school ging. Zijn vader leerde hem zinnnetjes in het Chinees, en ook een paar lelijke woorden – althans, dat beweerde hij.

Hoe moesten ze zonder internet hun wekelijks telefoontje aan China plegen?

‘We verzinnen er wel iets op,’ zei zijn moeder.

Net op dat moment begonnen de lampen te flakkeren, en even later floepten ze uit. Het was helemaal donker, op het zwakke licht van de maan na dat door de glazen schuifdeur naar binnen viel.

‘Dat komt door de wind,’ zei oom Wade. ‘Het licht is binnen een mum van tijd weer aan.’

Arlo begon in stilte te tellen. Hij hoorde dat zijn oom met zijn vork de spaghetti op zijn bord ronddraaide. Hij hoorde Jaycee ademen en de stoel van zijn moeder kraken. En onder dat alles hoorde hij de ramen rammelen in de wind.

Toen Arlo bij de vijftig was, hield hij op met tellen. Het licht was nog steeds uit.

‘Wacht even,’ zei oom Wade, en hij schoof zijn stoel achteruit. ‘Ik heb zaklampen.’

Jaycee en Arlo deden bij het licht van een lantaarn op batterijen de afwas.

‘Mama draait door,’ zei Jaycee, terwijl ze het schuim afspoelde.

‘Niet waar,’ zei Arlo. Het kon nooit dat hun moeder aan het doordraaien was, want dat had Jaycee in Chicago ook al gezegd, en dat was acht dagen geleden. Als je eenmaal was doorgedraaid kon je niet nog meer doordraaien.

Arlo wist niet eens wat dat was, ‘doordraaien’, maar het had er iets mee te maken dat hun moeder een stoel door een raam had gegooid. Of naar een raam. Hij wist dat er een stoel, een raam en een voorzetsel in het spel waren geweest, en dat het zo erg was dat zijn moeder niet langer bij de verzekeringsmaatschappij kon blijven werken. Binnen een paar dagen hadden ze via advertenties op internet hun meubels verkocht en de aanhangwagen gehuurd om wat er verder over was naar Colorado te vervoeren.

‘Luister goed, Arlo,’ zei Jaycee op een zachte toon waaruit hij opmaakte dat het belangrijk was. ‘We zullen veel meer moeten helpen. Het is allemaal heel stressvol voor mama, en dat moeten wij niet nog erger maken. Dus als er iets is, moeten we het gewoon zelf oplossen en haar er niet mee lastigvallen.’

Arlo schrok ervan zijn zus zo te horen praten, vooral nadat ze net zo verontwaardigd was geweest over het internet. Dit was hetzelfde meisje dat minstens twee keer per week tegen hun moeder tekeering, meestal over regels en verantwoordelijkheden. Waarom sprak ze Arlo nu opeens ernstig toe over dat ze behulpzaam moesten zijn?

‘Mama wil hier helemaal niet zijn, zoveel is wel duidelijk,’ zei Jaycee. ‘Als dit niet haar allerlaatste strohalm was geweest, waren we hier jaren geleden al weleens naartoe gegaan. Het was dit of dakloos worden.’

‘Zo erg is het nou ook weer niet,’ zei Arlo. ‘Papa stuurt zoveel geld als hij kan.’

‘Maar niet genoeg. Daarom ga ik na school werk zoeken.’

‘Wat ga je dan doen?’

‘Geen idee. In een winkel of zo.’

‘Maar je hebt een hekel aan mensen.’

Jaycee vond het niet erg dat hij dat zei. ‘We zullen ons allemaal moeten aanpassen. Je kunt mama niet over elk wissel wasje lastigvallen. Als kinderen op school gemeen tegen je doen, zorg je maar dat je ertegen kunt. Als je weer stemmen hoort, doe je maar net of het niet zo is.’

‘Ik heb al heel lang geen stemmen meer gehoord.’

‘Mooi zo,’ zei Jaycee. ‘Want mama kan er niks meer bij hebben.’

Arlo was al oud en groot genoeg om niet meer ingestopt te hoeven worden, maar hij protesteerde niet toen zijn moeder met hem mee naar boven ging om te kijken of hij zijn spullen goed had uitgepakt.

In het licht van de zaklamp liet hij haar zien dat hij zijn kleren van top tot teen had gesorteerd, met zijn hemden en mutsen in de bovenste la, zijn broeken in de middelste en zijn sokken en ondergoed in de onderste la. Logisch gezien hoorde het ondergoed in de middelste la, maar in de sokkenla was meer ruimte. Bovendien trok hij zijn sokken en ondergoed vaak tegelijk aan, dus dat scheelde weer een la openmaken.

Zijn moeder vond het een logische indeling.

‘Zeg, Arlo, ik zat te denken,’ zei ze. ‘In de cafetaria in het centrum hebben ze heel lekkere pannenkoeken en ik wil wed-

den dat ze er ook wifi hebben. Misschien kunnen we daar op zondag heen gaan; dan nemen we de computer mee en bellen we papa en is het net alsof hij samen met ons ontbijt.’

Arlo vond het een geweldig idee. Het klonk zelfs als de plannetjes die zijn moeder vroeger altijd maakte: iets leuks (pannenkoeken) in combinatie met iets belangrijks (papa bellen).

Zijn moeder mocht dan zijn doorgedraaid – wat dat ook mocht betekenen –, maar misschien draaide ze nu wel weer terug.

Hij wilde haar vertellen over de hond die hij had gezien – de hond die volgens oom Wade dood was –, maar hij wilde geen dingen zeggen waarover zij zich zorgen zou kunnen gaan maken. Dus klom hij in het bijna te zachte bed en besloot het als een vraag te formuleren: ‘Mama, heb jij vroeger weleens een hond gehad?’

Zijn moeder ging op de rand van het bed zitten. Ze werd alleen verlicht door het licht van de maan dat door het raam naar binnen viel. ‘Toen ik studeerde, hadden mijn huisgenootjes en ik een hond. Rosie heette ze. Dat was een zwervhond die we hadden gevonden. Ze werd uiteindelijk een beetje onze huismascotte, zeg maar. Telkens als we een feestje gaven, stond zij op elke foto. Na mijn afstuderen verhuisde ik, maar zij bleef in het studentenhuus, samen met een nieuwe lichter bewoners. Dat was haar thuis.’

‘En toen je klein was? Had je een hond toen je hier woonde?’ vroeg Arlo.

‘Min of meer. Het was voornamelijk een buitenhond. Hij kwam alleen binnen als het heel hard sneeuwde. Maar zelfs dan verstopte hij zich nog.’

‘Hoe heette die?’

‘Cooper,’ antwoordde ze.

Arlo’s hart sloeg een slag over. Zijn oom had de waarheid gesproken. Er bestond echt een hond die Cooper heette. Die hond had hij gezien.

‘Waarom vraag je dat?’

Arlo wist niet hoe hij daarop antwoord moest geven zonder zijn mond voorbij te praten. Gelukkig praatte zijn moeder verder. ‘Vind je soms dat we een hond moeten nemen? Dat is misschien wel een goed idee. Ruimte genoeg. Maar we moeten hier eerst maar een beetje onze draai zien te vinden, vind je niet? Wat vorken kopen en onze kleren wassen?’

Daar was Arlo het mee eens.

Zijn moeder fatsoeneerde zijn haar. ‘Ik weet dat het eng is om ergens nieuw te zijn. Een nieuwe school. Nieuwe vriendjes. Maar daar weten we onderhand wel raad mee, toch?’ Arlo glimlachte. ‘En ik heb het gevoel dat het hier leuk wordt. Ik weet dat het huis er een beetje krakkemikkig uitziet, maar het is wel stevig. En veilig. Het komt allemaal goed hier.’

Ze stak hem de zaklamp toe. Daar was hij blij mee, want hij had er zelf niet om durven vragen. Ze gaf hem een kus op zijn voorhoofd en liep naar de deur. Hij scheen haar bij. Vlak voor ze de deur dichtdeed, vroeg hij: ‘Is het veilig in het bos?’

Ze bleef even staan. ‘Natuurlijk is het veilig in het bos,’ antwoordde ze. ‘Je moet wel zorgen dat je het huis kunt blijven zien. Ik wil niet dat je verdwaalt.’

Ze wierp hem een kushand toe en sloot zachtjes de deur.

Na een paar tellen liet Arlo zich uit bed glijden en maakte het raam open.

Het was bijna vollemaan. Hij scheen heel fel, maar aan de bosrand doofde het licht. Die was één grote zwarte muur, slechts door het zachte windje in beroering gebracht.

In de wind hoorde hij vreemde vogels roepen, en heel in de verte, ergens op een weg, een motor.

De lichtbundel van zijn zaklamp viel op de grond pal onder het raam, maar reikte niet tot aan de plek waar hij de hond had gezien. Hij stelde zich plotseling voor hoe dit er vanaf de andere kant uit moest zien, voor een dier dat vanuit het bos toekeek: fel licht in het raam op de eerste verdieping, dat langzaam heen en weer bewoog.

Misschien leek het wel op een uitnodiging.

Arlo knipte de zaklamp uit, sloot zijn raam en trok de gordijnen dicht. Hij klom weer in bed en viel in een droomloze slaap.